

Skånsk Fremtid

NR. 74 - EFTERÅR 2019

HEDWALL I LUNDBY

Mindestenen ved Lundby kirke og rytterskole

Skåningen Anders Hedwall (1885-1968) blev født i Hørrød, Gers herred, i det østlige Skaane. Han uddannede sig efter studentereksamen som folkeskolelærer og tog siden teologisk kandidatexamen fra Lunds universitet. Fra 1916-1955 virkede han som præst. Hedwall skrev digte og komponerede musik. Hans interesse for og kendskab til historie var dyb - især skånsk og dansk historie. Lars B. Fabricius (1916-2007) skrev i 1994 en udførlig biografisk opbygget litteraturhistorisk artikel om Hedwall, som blev trykt

i sin helhed i Skånsk Fremtid nr. 70 (efterår 2017). Titlen lød: 'Anders Hedwall - den skaanske Digter, Præst og Historiker, Danmarks trofaste Ven'. Heri fortæller Fabricius bl.a. om, hvordan mindestenen for Svend Poulsen (Gøngehøvdingen) blev afsløret i Lundby, Sydsjælland, søndag 8. september 1963. Stenen står nær landsbyens rytterskole og kirke (se foto). Anders Hedwall fortalte ved den lejlighed om Svend Poulsons bedrifter og læste det hyldestdigt højt, han havde skrevet i dagens anledning. Så lydende:

I Præstølandets skogar susat sången om Gyngen, som då Danmark var i nød, blev en idol, omkring vars fana mången sig fylkede till strid på liv och död mot svenskarna, som än en gång dessvärre gjort strandhugg - liksom venderna ibland - på Sjællands kust tillsammans med sin herre för att erövra hela Danmarks land. Bryskt hade sveakungen freden brutit, en ej så särskilt hedersam bravad, och liksom i ett järngrepp inneslutit det gamla Danarikets huvudstad, hans fördomsfria, fruktade soldater våldgästade i nästan varje by, och i förbittring över deras later begynte barska bönder nu sig ty

till Gyngen, den berömda veteranen från Hallandsås, Svend Povelsen, förstås, för att i fast förbund med partisanen för allt, som var dem kärt, beslutsamt slåss. Nattvinden viskar än om deras duster i skogens skumma snår och snärjen, där de svenske ledo svidande förluster i mången blodig partisanaffär, och därvid hände det ju icke sällan, att den förhatlige inkräktaren lät Gyngen lura sig och gik i fällan som sedan obönhörligt slog igen. I Gyngens breda bröst fanns ej förfäran, ty hävderna förtälja tydligt, hur han såsom Kongens tro Mand stred för äran och kung och land med strålande bravur,

och om än Danmark fick tyvärr försaka en ivrigt eftertraktad segerkrans och alltså ej fick Skåneland tillbaka, var skulden sannerligen icke hans. - Men efter sina ärorika strider framlevde han i ro sin sista tid i Lundby landsby, där han ock omsider av år och moder mätt, fick dö i frid. Sen sekler vitna nu hans ben i mulden på Lundby lummigt gröna griftegård, utplånad är för längesen gravkullen, och först i dag får han sin minnesvård - om också icke bland de dödes grifter - en bautasten, som han förvisso har förtjänat genom lysande bedrifter i mörka, ödesdigra ofredsår.